

»The Defenders« i den scene fra deres nye plade *Mashed Potatoes*, hvor de kopierer sig selv i *Kom maj du søde milde*.

Her skal De læse hvad Jørgen Mylius har at fortælle om den p.t. interessanteste pigtrådsgruppe...

THE DEFENDERS

Marianne og Rudolph fandt hinanden i linie 14 efter en pigtrådsconcert.

»Cliff Richard« eller en vis gruppe, der kalder sig »The Searchers«. Alt dette er klare kendsgerninger, lad os prøve at gå orkestret nærmere på klingen, så det bliver op til hver enkelt gennem en nærmere udforskning at opspore hemmeligheden bag denne succes.

Lad os se lidt på orkestrets tilblivelse og beståen således, som de fire unge herrer selv beskriver det. Orkestret »The Defenders« er en kvartet, og på singleguitar finder vi 18-årige Jens Dahl, på bas har vi Rudolph Hansen, som er blevet 17 år, og som er indehaver af en storebror, der hører i strengene i »Les Rivals«, forsang og rytmeguitar leveres af Flemming Knud Sørensen på 19, og med stikkerne i hånden finder vi 17-årige Ken Gudmann.

»The Defenders« blev første gang en realitet i et S-tog, da Jens og Ken en dag for lidt over to år siden havde bestegt et sådant. De to havde i længere tid kendt hinanden, og sammen med et par venner havde de for sjov dannet et pigtrådsorkester, som de øvede med hver aften.

Nu sad de to unge herrer i dette S-tog og diskuterede nogle nye numre til deres orkester, de agtede at ta' på deres repertoire. Over for sad en halvsovende ung mand, men da diskussionen foregik ret højtlydt, blev han brat revet ud af sin døs. Hans navn var Flemming Sørensen, og det varede ikke længe, før han var inde i en lang pigtråds snak med Jens og Ken. Denne S-togs tur blev indledningen til deres samarbejde, i første omgang med Flemming som sanger, men efter et par timer på guitar, også som rytmeguitarist. For ca. 1½ år siden stod dette trekløver og manglede en basguitarist, og da Rudolph Hansen, som de ved enkelte lejligheder for havde spillet sammen med tilbød at springe ind, var starten til det »Defenders«, som i dag eksiste-

Flemmings Liselotte er ikke udpræget pigtrådsfan.

rer, foretaget. Det eneste, der er sket siden da, er, at Ken i et stykke tid spillede med »The Sharks«, men nu har alt ordnet sig igen.

Allerede for et år siden var »The Defenders« et så stort navn, så en pladeindspilning var aktuel, og de debuterede med Everly Brothers-melodien »Just in case«, men for at opnå alt dette var de nødt til at vie al deres tid til musikken, hvilket betød, at Jens og Flemming sprang fra deres lærepladser, som de dog senere har mulighed for at vende tilbage til. Ken agter at blive ved sine trommer så lang tid som muligt, mens Rudolph vil læse, når de, som han siger, er færdige med pigtrådspøgen. Når de optræder, henter de egentlig mest inspiration hos hinanden, men selvfølgelig har de nogle forbilleder, og det er især »The Everly Brothers«, P. J. Proby og for Flemmings vedkommende Elvis Presley, og da han er sangeren i foretagedet, findes der flere Elvis-numre på »Defenders«-repertoiret. Hvis det stod til Rudolph, indførte »The Defenders« et par violiner og en cello i gruppen, idet han er meget interesseret i klassisk musik og for den sags skyld også i moderne jazz. Alle, der i midten af 1964 har set »The Defenders«, vil vide, at de ligesom utallige af deres kolleger havde ladet håret gro med den begrundelse, at successen hos pigerne var langt større i det øjeblik, de havde mulighed for fletninger, men blot havde håret hængende løst. Især er tilstandene i Finland i øjeblikket aldeles fantastiske, idet »The Defenders« ikke havde særlig stor succes, da de var kortklippede, mens de derimod blev revet i småstykker, da de havde fået langt hår, og nøjagtigt det samme hører man fra andre orkestre, der har optrådt i Finland.

Også i Norge og Sverige bli'r de flået af pigerne, men kun til en vis grad herhjemme, og alt i alt er de danske piger Skandinaviens fredeligste over for deres pophelte, så da »Defenders« besluttede at koncentrere sig om en dansk karriere, besluttede de at smide håret, da de mente, at danske piger åbenbart ikke så på den slags, bare musikken er god og underholdende.

»The Defenders« kan selvfølgelig godt li', at pigerne render efter dem, og det er også ægte »Defenders«- og pigtrådsfans, de unge herrer kommer sammen med. De eneste, der var lidt kedde af det, var Rudolphs forældre, der ellers havde været så glad for deres lille pige, de så uventet havde fået, og ligeså brat måtte gi' afkald på. Ken Gudmann »går« for tiden med Yvonne Hagelen, som han traf

Jens er den mest fattede i gruppen. Han render ikke efter pigerne. Vil de ham noget, er alt, hvad han ber om, et lille brev med vedlagt billede.

i et danselokale. Flemming holder for tiden Liselotte Andersen i hånden, og hos Rudolph er det Marianne Hoffmeyer, der er i vælten. De tre unge damer kan godt li', at deres venner spiller i pigtrådsorkester, men selv er de ikke af den type, der absolut foretrækker popmusikere, men de indrømmer, at det ser godt ud, når de unge herrer spiller på scenen. Jens derimod er stadig free-lance, og selv om han ikke er uheldig over det, er hans adresse: Jens Dahl, Otto Mallingsgade 7, Kbhvn. Ø. »The Defenders« er meget interesseret i deres job, og det må nu også være behageligt for dem, at de hver dag kan glæde sig til det øjeblik, de skal på scenen. De er så interesserede i deres orkester, så de snart ta'r sig en studierejse til Liverpool og dens popliv. Når »The Defenders« er på scenen, har de i modsætning til mange af deres kolleger en masse danske tekster på deres repertoire, som de selv har kædet sjovt sammen. En af deres populæreste numre »Mashed Potatoes«, hvori der foregår en hel del, er udkommet på plade.

Her kopierer de bl. a. sig selv i »Kom maj du søde milde«.

»The Defenders« er godt på vej til at blive det helt store navn indenfor dansk pigtråd, og med deres nye plade håber de fire »musikanter« at opnå det helt store gennembrud i løbet af 1965.

SE I ØVRIGT PÅ SIDE 18, HVOR »THE DEFENDERS« PRÆSENTERER DE NYE PIGTRÅDSHABITTER. ■

Ken og Yvonne mødtes i en pigtrådsrestaurant.